



Directa
publicació quinzenal

Núm 399
Del 12/1 al 25/1 de 2016
2 €

www.directa.cat

Centenars de cambrilles
d'hotels sorgintzen
per denunciar les seves
condicions laborals

8-II

Entrevista a Enrique de
Castro, captaire activista,
sobre el poder vaticà, la
religió i la flota social

12-15

Diverses sales de cinema
defensen nous models que
obren escales en l'àmbit
de l'exhibició de films

28-29

La venjança de la dispersió

Famílies i amistats de les preses polítiques pateixen els efectes emocionals i econòmics de l'allunyament penitenciari als estats espanyol i francès

PÀG 3-7



Directa 399 | 12 de gener de 2016

Més de 400 preses polítiques, la gran majoria basques, pateixen en l'actualitat la política de dispersió penitenciària que apliquen els estats espanyol i francès i les destinen a centenars o milers de quilòmetres de casa. Les seves famílies i amistats han de pagar els costos emocionals i econòmics de l'allunyament, fins i tot amb la mort en accidents de trànsit. La política de dispersió, que també viu l'entorn dels reclusos corsos, està considerada pels col·lectius de solidaritat i suport a preses com una venjança i un càstig social.

ESTIRANT DEL FIL



El càstig social de la dispersió penitenciària

Tenir una persona presa vertebrava la vida de les seves familiars a nivell emocional, temporal i econòmic. Les grans distàncies geogràfiques maximitzen tots els efectes de la condemna de reclusió



L'allunyament de la llar magentaifica el càstig social de les famílies dels condemnats i els seus amistats.
JOAN TRIUBA LLEVA (BOSTOK PHOTOS)

Els desplaçaments llargs que han d'affrontar les familiars de les recluses desplaçades s'enduen vides: dues gallegues i setze basques han mort a les carreteres en aquests anys

Bibian Morlana / Lorena Morales
@BibianMM / @lorenamtx

Enspanya fa 27 anys que es va començar a aplicar la política de dispersió, una mesura d'excepció de la política penitenciària que obliga a traslladar els presos de presons penitenciàries de tercera i que obliga a passar la condemna establerta en una presa situada a més quilòmetres de distància del seu lloc de residència. Aquesta situació perjudica les preses polítiques, ja que han de viure sota una reclusão regular i, primer grau, i les seves famílies i amistats, que han de pagar els costos econòmics d'aquest allunyament.

Lang 1975, es va començar a aplicar la política penitenciària de concentració (predispersió), però agrupant preses polítiques a presons penitenciàries de la Marxa. A principis de 1989, tot el personal oficial de la Penitenciaría de Madrid, la seu central del sistema penitenciari, va fer una vaga general.

Després del seu èxit, quan han estat grans els pressupostos que han portat a la creació d'una nova unitat d'intensitat que es va anomenar GRIES 3. Això es va traduir en excedents corporals, registre de les pertinences, intervencions de cartes, etcètera, procediments que han portat una manca d'interactiu que impacta específicament en els presos.

L'estat espanyol coneixia ja en el seu temps que el càstig social de la dispersió era un altre problema. En teoria, també es permet un vi a vi de convivència una vegada al mes perquè hi assisteixin les memòries de deu anys a la pràctica, però, només

racion dels drets humans que busca -dora de la llei- venjança. Busca un càstig social per fer de tenir una companya o familiar presa per motius polítics".

Segons el Consell International de Drets Humans i el Comitè Europeu per a la Protecció dels Drets Humans i els Llibertats Fundamentals, l'empresonament d'una persona s'ha d'efectuar a la presó més propera a la seu llar. No obstant això, tan l'Estat espanyol com el francès valoren aquell dret amb les preses polítiques.

Impacte en les famílies

Tenir una persona presa vertebrava la vida de les seves familiars a nivell emocional, temporal i econòmic. La dispersió maximitza tots els efectes de la reclusió. A la persona presa, l'allunyament implica un canviament radical social del seu entorn, que provoca la deixa de sentir-se en casa i la sensació d'estrangulat. A les famílies i les amistats, les condicions a fer un sobreesforç obligant-les a assumir els costos econòmics derivats de la llonyania de les preses.

Cada setmana, la persona presa té dret a rebre una visita de mínim, però en realitat cal fer-ho en grans distàncies. En el cas de les famílies de presos basques recloses a l'Estat espanyol, el desplaçament suposa entre 650 i 1.100 quilòmetres, a l'Estat francès, de 234 a 1.096. En aquest darrer cas, també cal comptar 24 les preses catalanes Dolores López, Lola i Marta, que, juntament amb les famílies que han de viure entre 1.080 i 1.600 quilòmetres. Altres preses, les gallegues i asturianes, s'inviuen a una distància de 237 a 674 quilòmetres de cada ciutat.

Per la vida i la carretera

Les famílies viuen una certa certesa: sempre arriben, malgrat la incertesa, i les famílies, fent-sejar, que, juntament amb el canvi d'sector acaben de sortir de la feina, poden ocasionar accidents de trànsit. Entitat associació de familiars i reunits de persones exiliades, deportades i preses polítiques basques, n'ha comptabilitzat 2017, més de dues-centes famílies i presos que poden produir desplaçaments de 1.000 quilòmetres o més, en horari laboral, econòmicament i, fins i tot, laboral (per exemple, una baixa médica deguda a les seqüències actes aconseguides).

La carretera ja ha endut diverses familiars gallegues i setze basques en torns segurament anys de polèmica de dispersió. Les famílies, crevint en una matrícula gran, a causa de l'aplicació del protocol de l'Institut d'Informació d'Especial Seguretat (RIES) 3. Això es pot traduir en excedents corporals, registre de les pertinences, intervencions de cartes, etcètera, procediments que han portat a la creació d'una nova unitat d'intensitat que impacta específicament en els presos.

L'estat espanyol coneixia ja en el seu temps que el càstig social de la dispersió era un altre problema. En teoria, també es permet un vi a vi de convivència una vegada al mes perquè hi assisteixin les memòries de deu anys a la pràctica, però,

Continua a la pàgina següent >>>



Marc legal de la política antiterrorista

L'any 2003, es va promulgar la Llei orgànica 2003/2003 amb l'objectiu de precisar el compliment plà i efectiu de les penes per delictos de terrorisme. L'article 76 d'aquesta llei estableix l'augment de la pena mínima per delictos de terrorisme acordades de treballers de 30 a 60 mesos. Així mateix, encara que habitualment qualsevol persona que hagi comès un delicto ingressa a la presó en règim de segon grau, la política antiterrorista classifica automàticament els presos com a acusades de terrorisme al primer grau.

La impossibilitat d'haventgant de la llibertat condicional és un altre dels perjudicis que han de sofrir les persones condemnades per delictes de terrorisme. Segons Estenat, per a aquestes persones, "els beneficis penitencials es calcularan sobre la base del nombre total d'anys imposats en la condemna, més el que el grau de la llibertat condicional es redueixi per a qualsevol persona condemnada per múltiples delictes de terrorisme, que poden acumular condemnes de centenars d'anys de presó".

La imposició d'aquestes penes encara no queden després de l'aplicació de l'nomedanada doctrina Palet. Això va suposar que la reducció de penes per beneficis penitencials no s'efectués sobre el màxim temps de compliment, cosa que invalida aquests beneficis.

Fotografies de familiars de presos bascos que porten cartells que piden la seva llibertat. JOSÉ TRUJILLO / LEADER BLOSTOK / PHOTOPQR

Nekane Basauri 66 ANYS

El proper mes de març farà 24 anys que visita el seu marit a diferents presons de l'Estat espanyol i francès. Actualment, compagina condemna a Alacant - 750 quilòmetres del País Basco - i l'interrupció del seu treball com a mestressa d'una escola infantil per tal d'ajudar als seus fills a adaptar-se a la vida en una comunitat tan diferent.

L'objectiu de la dispersió es allargarà fins que el seu marit es torni a casa, però contra ell i contra les famílies que l'estimes per evitar que pugui visitar-la i la donar-li suport. Un divendres al matí, Nekane ha de recórrer al tren per anar a la casa de la seva vídua, que té tres dels fills que no torna fins dimecres a les onze de la nit. Passa cincanta-i-sis hores fora de casa per fer una visita que tan sols dura vint-i-dos minuts.

Ha quedat que fa 42 anys que manté la relació amb el seu company. Afirma: «A mi, em van emparar amb ell i, després de la separació, van condicionar la meva liberalitat familiar, econòmica, social i laboral». El respecte als drets de les persones preses és la renidació que encapsula aquesta manifestació.



defensa que "fa falta voluntat de resolució" per part d'uns estats que "fa molts anys que mercadegen amb els conflictes a l'est, la desigualtat, la violència i la discriminació".

Et

MAPA DE LA DISPERSIÓ DE LES PRESES BASQUES



FONTS: Estenat / J. Serra

8,8 voltes al món
Si sumem els quilòmetres que fan les familiars de les preses en una setmana.

Aroa Lasa 31 ANYS

El seu company està pres a Fresnes (París), a 80 quilòmetres del País Basco. Després de dos anys i quatre mesos fent visites a la presó, definix la dispersió com "una mesura excepcional que significa únicament als presos i les preses polítiques". Perse que els objectius de la dispersió són "protegir els presos i garantir la seva lluita i mirar el psicologisme".

Ara gasta aproximadament 300 euros cada tres setmanes per anar a visitar la seva parella. Actualment, està de baixa per maternitat, cada dia passa vint-i-dos minuts a París, hi va fer dia abans de la visita i en torna el dia següent. Passa cinc dies fora de casa per fer dues visites de 45 minuts durant tres dies. Cada dia de visita, passa prop de quatre hores dins la presó entre controls d'accés, salut i documentació. Així, cada dia de tres sessions de mitja hora li obliguen a sortir i tornar a passar per barre de control tres vegades. Aroa i la seva filla Sua viatgen en tren fins a París, un trajecte que dura sis hores, però, per traslladar-se a París a Fresnes, han d'adquirir els autobusos i el



vintage ullagera d'un viatge de vint minuts més.

Relata que, des d'aleshores, fer la seua filla Sua, "estava recomentatjar i conserjar paixó i concessió del permís de visita", "van ser moments durs", explica. La petita filla de Aroa, que dins de casa, sempre ha volgut acompanyar la seua mare a la presó, un trajecte que dura sis hores, però, per traslladar-se a París ha reconegut més de 800 quilòmetres.

Quan afirma que, en els casos de presos, prenen els demostrari que l'Estat espanyol molt cruat, ho aconsegueix? "Ja diria que no, perquè intenta complir amb la persona, perquè es creu que els afectus són drets, sense competitivitat". No obstant, afirma que "els jutges d'amnistia del meu fill i dels casos que coneix són més benevolents que els que no ho són", i que "el que ha reconegut més de 800 quilòmetres

Xosé Luís Santos 63 ANYS

El seu fill va residir a Dourdas, província de Palencia, des de fa més d'un any. Ara, ha de recórrer 450 quilòmetres per poder visitar-lo, però abans hanava a visitar a la presó d'Aranjuez. Calcula que, durant els darrers quatre anys, ha invertit prop de nou mil euros per visitar el seu fill. Així, per exemple, l'espera és "una marxa de condonar la família i les amistats de la persona presa".

Xosé creu que, si el seu fill estigués prop de casa, podrien solucionar "qualsevol problema que hi haguera" i que "no hauria d'haver d'estar pendent de qui era el seu fill després d'abrir la presó per la seua marxa". Així, han de pagar la multa per la seua marxa, que es blarta per la presó per "fer-hi arribar qualsevol cosa", i de vegades "dien -en tracta de persones que viuen lluny de nosaltres".

Quan afirma que, en els casos de presos,

"Ja diria que no, perquè intenta complir amb la persona, perquè es creu que els afectus són drets, sense competitivitat". No obstant, afirma que "els jutges d'amnistia del meu fill i dels casos que coneix són més benevolents que els que no ho són", i que "el que ha reconegut més de 800 quilòmetres

et, també amb altres regles especials".